

Дър. вѣстникъ
Издава всѣки седмица
приложенieto четири
дата въ годината

Годишната цѣна на
Църковенъ вѣстникъ,
заедно съ
приложенieto
за България 10 лева, а
за странство 13 лева.

Единъ брой 15 ст.

ЦЪРКОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

Единъ брой 5 стотинки

Анонсите се годи-
шенъ и
всѣкога прѣплатенъ

Всичко, относящо се до
вѣстника се изпраща
до администрацията на
«Църковенъ вѣстникъ»
въ гр. София.

За обявления се плащъ
за първи път по 20 ст.,
на редъ съ гармондъ,
за всѣко повторение по
15 ст.

Неплатени писма не се
присматъ. — рѣкописи
за седмичното издание
не се поверщатъ

Дългъ на съюзниците

Съюзътъ на балканскитѣ държави е хуманенъ: той има за основа правата и свободата на балканскитѣ народи. Първиятъ и най-осезателенъ изразъ на тази основа е освободителната война. Тя се прѣдприе и водѣ въ име на правдата, свободата, братството и културата. Оржжието на съюзниците възтържествува. То счупи веригитѣ на турското робство. Слава и хвала на съюзното братско и християнско оржие!

Но съ побѣдитѣ не се свършва задачата на балканскитѣ съюзни държави. Тѣхната задача тепърва почва. Подиръ оржжието редътъ е на управата и на нейното творчество. Първото нѣщо, което се чака отъ тази управа, е, несъмнено, пълненъ респектъ къмъ правата и къмъ съвѣстята на освободенитѣ. А най-осезателенъ изразъ на този респектъ е равенство на освободенитѣ въ правата и длъжноститѣ съ освободителитѣ. Този респектъ трѣбва да прониква всички актове, дѣла и разпоредби на управата.

Най-свещено за освободения гражданинъ е неговата религиозна и национална съвѣсть. Не помалко цѣнно за него е равенството въ правата и въ длъжноститѣ. Турция не зачиташе тази съвѣсть. Тя постоянно бъркаше въ нея и я насилваше. Това бѣ система въ нейната управа. Тя признаваше права, равенство, свобода само за мусулманитѣ. За християнитѣ тя имаше само вериги и ножъ.

Освободителната война прави прѣвратъ въ началата на държавната управа у освободенитѣ земи. Съюзниците идатъ съ началата въ своитѣ конституции за права, свобода и равенство.

Освободенитѣ отъ турско робство ще направятъ, очаква се, тутакси разлика. Управата въ царството има за пръвъ дългъ да пази равенството, свободата и правата на гражданитѣ. Първо отъ тия права и пълна свобода на религиозната и национална съвѣсть. Това право е най-цѣнно въ царството. То е принципъ въ неговата конституция. Този принципъ е култивиранъ въ българскитѣ управници, въ българскитѣ граждани, въ българскитѣ нрави. Въ царството нѣма примѣръ за насилна на религиозна или национална съвѣсть. Религиозната и национална нетърпимостъ се счита за некултурностъ, насилието — за варварство. Благата на правата и на свободата сж за всички граждани. Българската църква доминира съ благостъ, съ висота на учение и дѣла. Българската държава асимилира съ пълна свобода на убѣждение и съ еднакви прѣва и блага. Така е и въ кралствата на нашитѣ съюзници. И благодарение на това, съюзнитѣ балкански държави иматъ симпатиитѣ на културнитѣ народи и моралната поддръжка на тѣхнитѣ правителства.

Подиръ побѣдитѣ на съюзното оржие трѣбва да дойде моралната побѣда на държавната управа въ завзетитѣ страни. Това е една голѣма задача. Тя е толкова тежка, колкото и деликатна. Вече гражданската управа постепенно се урежда въ освободенитѣ страни. Управницитѣ, отъ каквато степенъ и клонъ да сж, не трѣбва да забравятъ, че тѣ, прѣди всичко, трѣбва да бждатъ примѣръ на законостъ, правда и скрупулностъ; не трѣбва още никога да забравятъ, че тѣ отиватъ да замѣнятъ въ градоветѣ и въ паланкитѣ български войници, които и на бойното поле и въ гра-

дове и въ села сж били примѣръ на самоотвержение, на безкористие, на благоетъ и на дисциплина. Нищо по-недостойно и по-оскърбително за войницитѣ и за великата идея на освободителната война отъ чиновникъ, който отива съ пороцитѣ си и който почва първитѣ стѣпки въ управата у освободенитѣ страни съ незакония и насилна. Това би било най-голѣмото оскърбление къмъ паметята на хилядитѣ идеалисти младежи, които сложиха коститѣ въ име на правата, свободата, братството, културата и идеалната управа. Не може да се допусне, че такива чиновници ще има и, ако има, още по-мжчно може да се допусне, че би били удостоени съ власть...

Ала въ началото, още додѣто се въведе управа, каквато се налага, не е чудно, че сж възможни грѣшки въ избора на лицата. Тия грѣшки, ако има такава, може веднага да се поправятъ, щомъ отговорнитѣ лица иматъ добра воля и се въодушевяватъ отъ великата идея на освободителната война. За такива грѣшки се носятъ мълви. Такива грѣшки се сочатъ въ нѣкои български градове и крайнини, заети сега не отъ наши войски. Въ София дойдоха редица лица не съ оплаквания, но съ недоумѣния, съ болка на сърдце. Тия лица, въодушевени съ най-благими мисли и признателни дълбоко къмъ войскитѣ, които заематъ роднитѣ имъ мѣста, говорятъ не за насилна, но за незачитане на национална съвѣсть, за незачитане на роденъ езикъ, на национални чувства... Срадваме тия лица за родолюбието, за откровеностята и за чувствата. Тѣ напомнятъ единъ дългъ за прѣмахане нежелателни прояви, които могатъ да се обрнатъ въ първи стрѣли срѣщо великото дѣло на съюзнитѣ държави. Ала прибърза-

но е мислимъ, да се обобщаватъ единични факти и да се прави заключение за обща мѣрка. Такова нѣщо не може и не бива да се допуска. Възможно е, че, ако нѣкъдъ сж станали нѣща, за каквито се разправя, то е, навѣрно, отъ ирѣкалена ревностъ изнѣкои изостаналъ отъ врѣмето шовинистъ чиновникъ. Такава нѣща, за каквито е дума, ще извикатъ, убѣдени сме, съжаление и порицание у всички съюзници. . . Ако извѣстенъ български край не е завзетъ отъ български войски, не значи, че той е изоставенъ, не значи, че е изключенъ отъ българската мисль и отъ картата на българското отечество. Нашитѣ сънародници не трѣбва да забравятъ, че общата военна задача е разпрѣдѣлена между съюзницитѣ и че на българскитѣ войски се падна въ удѣлъ най-тежката частъ отъ нея: тѣ трѣбваше да спратъ и разбиятъ триста хилядната турска армия въ Тракия и подъ стѣнитѣ на Цариградъ. А това, споредъ общото миѣние на компетентни мъже на западъ, бѣ най-важната задача въ цѣлата война. Съ нея се рѣши сѣдбата на Турция въ Европа. Българскитѣ войски, които дадоха съ десетки хиляди жертва въ нолетата на Тракия и прѣдъ Цариградъ, дѣто бѣ главата и силата на турската армия, не отидоха едноврѣменно въ чисто българскитѣ крайнини на западъ и на югъ, защото това, по общия планъ, бѣ прѣдоставено на съюзнитѣ войски, които го изпълниха най-достойно. Българска, сърска и грѣцка мисль и кръвь се смѣсиха въ име на правата, свободата, братството и културата. Съюзницитѣ ще да докажатъ на свѣта, че зачитатъ взаимно сговора си така, както и националната правда и съвѣсть, които, убѣдени сме, сж основа на сговора. . .

Д. Мишевъ.

Християнска благотворителностъ въ г. Варна.

Единъ отъ градоветѣ ни, дѣто благотворителността най-вече е развита, е градътъ Варна. Почти при всички по-важни наши събития, когато е било необходимо българското общество да се откликне съ помощитѣ си, градътъ Варна е стоялъ начело — и съ населението си, и съ учрежденията си, и съ благо-

творителнитѣ си дружества. Въ града има отъ дълго врѣме и се развиватъ успѣшно благотворителнитѣ дружества „Майка“, което издържа и свое стопанско училище; дружеството „Надежда“ което издържа едно сиротопиталище и което прѣди нѣколко години, като друж. „Майка“, си построи свой обширенъ домъ; дружеството „Безплатни ученически трапезарии“, което редовно дава храна на стотини бѣдни варненски ученици. Най-отрадното е — което заслужва и особно отбѣлзване — че, както общата, тѣй и дружествената благотворителностъ въ тоя градъ върви всѣкога въ най-тѣсни връзки и споразумѣния съ църковната власть и съ клира на града.

Снованото прѣди 5—6 години въ Варна дружество „Милосърдие“, което днесъ разполага съ свое собствено мѣсто и съ нѣколко десетки хиляди лева и което наскоро ще открие „Старопиталище“ се основа и развива благотворителна си дѣйностъ при най-близкото участие на митрополията и клира въ града. Единъ отъ инициаторитѣ, съставителитѣ и подкрѣпителитѣ му е Н. Високопр. митрополитъ Симеонъ. Той е и почетенъ прѣдседателъ на дружеството.

И въ сегашнитѣ изключителни врѣмена, когато християнскитѣ балкански народи довършватъ великото освободително дѣло и когато непомирно се увеличаватъ нуждитѣ на бѣднитѣ и пострадалиитѣ отъ освободителната война, гр. Варна се отзова съ истинска християнска благотворителностъ. Кметството, заедно съ варненския клиръ, развива най-отрадната благотворителна дѣйностъ. Но нуждитѣ на бѣднитѣ, на пострадалиитѣ отъ войната не сж само прѣзъ врѣме на войната. Тѣ ще станатъ слѣдъ войната още по-голѣми, още по чувствителни и на врѣмена продължителни. И истинскитѣ християнски благотворително общества *организируютъ* благотворителната си дѣйностъ за дълги врѣмена и въ всички насоки: и на бѣднитѣ материално да помагатъ, и на здравитѣ отъ тѣхъ — работа да намиратъ и да я улесняватъ, и на обзетитѣ отъ тѣга и униние да се притичатъ съ духовно пригледане и утѣха, и изобщо — да съпрѣгватъ *дѣйната* си благотворителностъ съ християнска утѣха и просвѣта. И отраднo ни е да отбѣлзимъ, че варненскитѣ християни, начело съ Н. В. Прѣосвещ. Варненския митрополитъ Симеона и клира му, сж пристѣпили къмъ такава тѣй належаща органи-

зирана и обща християнска благотворителна и просвѣтна дѣйностъ.

Високопрѣосвещенниятъ митрополитъ е направилъ прѣзъ ноемврия позивъ къмъ благочестивитѣ варненски християни да се организира речената благотворителна дѣйностъ въ едно „християнска благотворително и просвѣтно братство“. Както и можаме да очакваме, на позива на Н. Високопрѣосвещенство варненци, най-благочестивитѣ и видни гражданки и граждани, сж се отзовали най-съчувствено и тепло. Паството познава и слѣдва гласа на пастиря си. На 25 сѣщия м. ноемврий, събрането се е състояло при участието на много видни и благочестиви християни и християнки. То се е открило съ обстойна рѣчь отъ Н. Впрѣосвещ. *митрополита Симеона*, който изтъкналъ тежкото положение, въ което се намиратъ много варненски сѣмейства, и необходимостта — християнитѣ да се отзоватъ съвмѣстно, чрѣзъ организирано братство, на помощъ на тѣй много нуждаящитѣ се, при приживѣванитѣ тежки послѣдци отъ войната, отъ материална и духовна подкрѣпа. Подиръ като присѣтствуващитѣ се изказали напълно одобрително по наврѣменността отъ основането и организирането на подобно християнско-православно братство, приели съ малки измѣнения прѣдложения имъ „проекто-уставъ на братството, основали самото братство, избрали за прѣдседателъ по право Н. Високопр. митрополита Симеона, избрали членоветѣ на настоятелството и „християнско-православно братство „св. Арх. Михаилъ“ — започнало слѣдъ това своята високохристиянска дѣйностъ.

Ние, които по-отблизо познаваме усковията въ г. Варна, не се съмнѣваме, че и „Братството“, както и др. благотв. дружества въ Варна, ще развие истинска, пълна християнска благотворителна и просвѣтителна дѣйностъ. Гаранция за това сж: неговиятъ прѣдседателъ, високопочитаниятъ отъ варненци митрополитъ Симеонъ; усърдието на варненския протосингелъ иеромонаха Михаилъ и на цѣлия варненски клиръ; отзивчивитѣ християнски съюдца и благочестието на варненци и участието въ управлението на братството на най-видни и благочестиви християнки и християни, като: г-жа А. Дръ Желъзкова (извѣстна писателка, прѣданна християнка и „майка“ между женитѣ на благотворителността въ Варна), г-жа Елена Драсова (жена на бившъ окр. управителъ, една отъ най-усърднитѣ християнки и благодѣйки въ Варна), г-жа Мар. Ралчева (жена на бивш. варн. окр. управителъ и прѣдседателъ).

ка на „Безпл. ученич, трапезарии въ Варна), г-жа *Стеф. Мирска* (жена на известния варнен. дъецъ и адвокатъ Кр. Мирски), известнитѣ въ Варна съ благочестието и доброто си сърдце въ всички благотв. инициативи г-жа *Кера В. Попова*, *София Куцарова*, *Мария Пиронкова*, както и господата *Ив. Църовъ* (известенъ български учителъ и прѣди години варненски кметъ), *Василь Каракашевъ* (крупенъ варненски търговецъ и църковникъ) и пр.

Уставътъ на братството е утвърденъ и отъ св. Синодъ.

Братството ще помага материално на бѣднитѣ; ще отива по домоветъ да издирва бѣднитѣ, да изслушва нуждитѣ и болкитѣ имъ и да имъ дава християнска утѣха и подкрѣпа; ще намира работа на безработнитѣ; ще просвѣщава чрѣзъ редовни проповѣди, сказки, духовни концерти, ще издава и разпространява подходящи книжки пр. При братството сж образувани *благотворителни енорийски комисии*, въ воѣка една отъ които влиза и надл. енор. свещеникъ, както и духовенъ управителенъ комитетъ.

Ние отъ сърдце привѣтствуваме новото братство и питаемъ истински надежди и дълбока вѣра, че то ще развие християнска дѣйностъ въ полза на отечеството ни и за слава на св. ни православна църква.

Свещ. *Дръ С. Цанковъ*.

Константинъ Врачански

(Стихотворение въ проза).

Съчетание голѣмо на качества безподобни: Сила интелектуална, интелигентностъ нравствена, воля желѣзна, енергия несъкрушима, „правило на вѣрата, образъ на благочестието“, бѣ този старецъ величавъ. Мнозина философи и учители земни за истина и правда говорятъ, но само този бѣ между насъ, що съ своето слово мощно прѣкланяше умоветъ, обайваше сърдцата; и кога за благочестие говорѣше, бѣ заповѣдникъ властенъ. А на тѣзи, що неправда държеха, грѣмъ и жупелъ изсипваше върхъ главитѣ, затуй го ненавиждаха, гонѣха, за думитѣ му страшни и парливи, но тѣ пакъ въ сърдца си тихо понѣвга думаха: Той бѣ правъ!

Неговата личностъ строга, величава, внушаваше почитъ и довѣрие голѣмо... Сила страшна и непонятна се бѣ явила тукъ на земята...

И той за благодатъ нѣкоя говорѣше, че тя се била „прѣумножавала“ въ тѣзи, що къмъ небето се

стремятъ и себе си *непрѣстанно творѣше* подъ този благодатъ свещенна. Мистикъ въ вѣрата, реалистъ въ живота, идеалистъ въ историята, проводникъ на благодатъта, отъ Бога избранъ, въ небеснитѣ селения, може би, послѣденъ, между насъ бѣ първъ. Коректоръ на обществената съвѣсть, утѣшителъ на страждущитѣ, помощникъ на сиротнитѣ, незабвенъ наставникъ, мждъръ съвѣтникъ, пастирь добъръ, вѣренъ другаръ той бѣ за хората всичко, а за черквата стълбъ незамѣнимъ. *Константинъ Врачански бѣ български Иоанъ Златоустъ*. И кой знае, този човѣкъ благодатенъ бѣ, може би, ангелъ на благочестието, пратенъ намъ отъ небето, та бѣ тъй святъ, съвършенъ.

О, душе величави и неземни!

Давай ни и отгорѣ своята подкрѣпа и заставай прѣдъ Прѣстола Божий, кога ние слабитѣ да забравимъ твоитѣ думи благодатни, че трѣбва въ благодатъ да живѣемъ!...

К.

Общата частъ отъ завѣщанието на св. Врачанския митрополитъ Константинъ.

...Припадамъ прѣдъ Всемилоствиваго Господа Бога и Спаса нашего Иисуса Христа, моля и прося да погледне милостиво па моитѣ благодарения за безчисленнитѣ благодѣяния и щедрости, съ които, прѣзъ цѣлия ми животъ, богато ме е обсипвалъ, и да прости вся волная и неволная согрѣшения моя словомъ, дѣломъ, помилуениемъ и опущениемъ.

Усърдно моля и Висококрѣпосвещенитѣ мои събратия и съслужители, както и благоговѣйнитѣ свещеници и прочия благочестиви християни живуци въ Богохранимата Врачанска епархия да ме простятъ, за гдѣто, като човѣкъ съ слабости, като съмъ ги обиждалъ и оскърбявалъ, да не отказватъ да се молятъ, първитѣ за своя грѣшенъ събратъ, а вторитѣ за недостойния си пастирь.

Отъ своя страна простилъ съмъ и прощавамъ всички, на които самъ азъ съмъ давалъ поводъ да ме порицаватъ и осждатъ и моля Бога да излѣе и надъ тѣхъ и надъ мене Своята безпрѣдѣлна милостъ.

Буди Господи милостъ Твоя на насъ, якоже уповахомъ на тя — на тя Господи уповахомъ да не постѣдимся во вѣки, Аминъ.

Какво ни говори балканската война.

Който има уши, нека чуе, какво говори Духътъ на църкватѣ.
Апокалипсисъ, II, ст. 7, 11, 11, 19.

(*Освободителната балканска война е тема не само на държавници, писатели и публицисти, но и на църковни проповѣдници. Единъ отъ виднитѣ женевиски проповѣдници, Франкъ Тома, отъ когото нашитѣ четци не веднѣжъ сж чели проповѣди, е държалъ на 17 минали ноемврий въ аулата на Викториа-Халъ у Женева проповѣдь на озаглавената тема. Той намира, че дълото на балканскитѣ народи е свещено и че се води отъ Духъ Божий. Той посочва малкитѣ балкански държави за примѣръ на великитѣ, които държи отговорно за пролѣтата крѣвъ, а сговорѣтъ на балканскитѣ народи и църкви — за примѣръ на всички народи и църкви. Той нарича резултатитѣ отъ войната, която съ свѣтъкавична бързина довела съюзнитѣ войски прѣдъ стѣнитѣ на Цариградъ епопея, единствена въ исторiята. Прѣдаваме въ прѣводъ тая проповѣдь.*)

1. *Женевицъ и балканското дълото.* Трѣбва да признаемъ, че нашиятъ градъ, за който мнозина говорятъ лошо, и най-вече, може би, ония, които сж видѣли само добро отъ него, е не по-малко пѣкъ за това интересенъ и примамливъ. Той знае да трепети, днесъ както и всѣкога, за всички благородни каузи. Традицитѣ, които съставяватъ неговата слава, не сж на изчезване.

Азъ ще посоча за това само едно доказателство — растящиятъ, ще кажа страстния, интересъ, който буди у насъ дълото на балканскитѣ народи. Додѣто, споредъ политическитѣ вѣстници, нѣкои столици стоятъ студени и безчувствени, нашиятъ старъ градъ на тоя часъ е погълнатъ цѣлъ отъ източния въпросъ, не отъ егизитиченъ интересъ, но отъ симпатии къмъ тия, що страдатъ. Той е готовъ да продължава пожертвованията и да ги увеличи до размѣръ, какъвто е нужденъ.

Това можеше да се види прѣзъ врѣме на събрането, което на послѣдния 12 ноемврий стана въ голѣмата зала на Реформацията, на бита съ слушатели. Въ нея вечеръта присѣдствавашитѣ 2200 души трепетѣха въ унисонъ съ доблестнитѣ и съвѣстни мже, които прогла-

сика правото на правдата. И това грамадно събрание гласува, като един човѣкъ, слѣдната резолюция :

„Събрани на брой 2200 на ноември 12, гражданитѣ и жителитѣ на Женева сж покъртени болѣзнено отъ страданията, които прѣнасятъ на Балканитѣ в о и н и ц и и население; оплаквайки, че никаква намѣса не умѣя да прѣдвземе страшната война и да попрѣчи да не стане тя необходима; съжалвайки, че е могло съ прѣстѣлно равнодушие да срѣщатъ поплака на притѣсненитѣ народи, и желяеки да останатъ прѣдани на християнското братство и на човѣшката солидарностъ,

1. Изказватъ желание, когато дойде неминуемия часъ да се уредятъ смѣткитѣ, воюващитѣ да могатъ да подпишатъ договоръ за миръ, който да бѣде актъ на правина, гарантиращъ на балканскитѣ народи независимостъ и благоденствие ;

2. Искатъ общественото мнѣние да се прояви въ достатѣчна мощъ, за да се оздрави окончателно безопасността и свободата, на които иматъ право всички християни въ отоманската империя, и особено арменитѣ.

Съ тази цѣль тѣ отправятъ къмъ всички благомислещи хора, въ Швейцария и въ всички страни, бързъ позивъ да извикатъ съ всички разполагаеми срѣдства (печать, публични събрания) да се обади обществената съвѣсть, която да пригответи тържеството на правината“.

3. *Свѣтлостта и Божи духъ.* Ние, колкото се отнoси до насъ, сме толкова по-честити и признателни на Бога за тази дивна народна манифестация, която иде отъ мъже на всички политически и религиозни убѣждения, защото е дѣло на нашето „човѣшко братство“, дѣло, което се пое по прѣдложение на свещеникъ отъ една свободна църква въ Женева. Врѣме е да се тури край на легендата, че църквата не е способна за нищо и че винаги изоставя да я изпрѣварятъ свободомислещитѣ, малко или много атеисти.

Ще се разшири ли това движение? Искаме да вѣрваме, толкова повече, че ние нѣмаме илюзии за човѣшкото тѣсногърдство и че знаемъ отъ опитъ до каква степенъ това, що иде отъ църквитѣ се посрѣща подозрително отъ купъ наши съврѣменици, които сж свободомислещи само по име и не познаватъ истинска свобода нито въ мислитѣ си, нито въ дѣлата си.

Въ всѣки случай часа, що прѣживяваме, изглежда много важенъ и заслужва да се повърнемъ още вед-

нѣжъ на великата тема съ пропо-вѣдъ у Виктория-Халъ. Ние искаме да помогнемъ, ако е възможно, на нѣкои отъ нашитѣ слушачи и четци да схванатъ, въ днешнитѣ събития, гласа на самага Бога. *Който има уши, нека чуе, какво говори Духътъ на църквитѣ.* Тѣзи думи на Апокалиписаса, повторени едно по друго седемъ пѣти, като тържествено увѣдомление, иматъ днесъ, струва ни се, голѣмо значение.

И нека да не излѣзатъ да възражаватъ, че Духъ Божи нѣма какво да говори въ настоящитѣ събития; азъ, напротивъ, вѣрвамъ, че той говори чрѣзъ всички начини: чрѣзъ божиитѣ мъже, само по себе, но сжщо и чрѣзъ тия, които сж въ крайнитѣ на църквитѣ, и най-вече чрѣзъ събития, чийто гласъ често е по-силенъ, отколкото тоя на човѣцитѣ.

Нека да не излѣзатъ да възражаватъ, че историята на Балканитѣ нѣма какво да говори на църквитѣ, защото може да кажатъ, че въ случая не се касае само за борба на кръста съ полумѣсеца, както мнозина настояватъ, но за случай, може би, единственъ за църквата да покаже, че тя е още жива. Касае се да се знае, е ли тя вѣченъ квасъ, който повдига всѣко тѣсто, соль, която прѣдпазва отъ развала, свѣтлина, която озарява свѣта. Мнозина се съмнѣватъ въ това и се опитватъ да твърдятъ, на които е угодно да ги слушатъ, фалита на Църквата и на църквитѣ, и за нуждата да се замѣнятъ съ друго нѣщо. Е добръ, ние не вѣрваме, че тѣ сж прави, и искаме да се надѣвнeме, че именно тържествениятъ часъ, ще прѣживяваме, е единъ случай за Църквата, за всички църкви да покажатъ, че тѣ и днесъ още иматъ да изпълняватъ мисия отъ първостепенна важностъ и че тѣ умѣятъ много добръ да различатъ гласа на Духа, който иска да ги води на сражение.

Какво ни вълие този гласъ? — Три думи, които съдържатъ три заповѣди: Правда. Солидарностъ. Симпатия.

(Слѣдва).

Вѣсти по положението.

Турскитѣ контрѣ-прѣдложения.
Една телеграма до Балканска агенция отъ Лондонъ съдата 19 декември съобщава по прѣговоритѣ за мира слѣдното :

Днешното заседание на балканскитѣ пълномощници за мира се прѣдседателствуваше отъ г. Венизелосъ. Шефътъ на турската мисия Рещидъ паша прочете и сети прѣдстави писмено турскитѣ контрѣ-прѣдложения. Слѣдъ туй заседанието се прѣкрати за единъ часъ, за да могатъ съюзнитѣ делегати да ги проучатъ. Турскитѣ контрѣ-прѣдложения се състоятъ въ слѣдното:

1. *Турция отстъпва цѣлата територия на западъ отъ Одринския вилаетъ.*

2. *Дава автономия на Албания.* Въпросътъ за границитѣ и устройството ѝ да се прѣдостави на великитѣ сили.

3. *Досежно до Одринския вилаетъ Турция прѣдлага да прѣговаря сама съ България за оправяне турско-българската граница.*

Пълномощницитѣ на съюзнитѣ държави възражиха, че всички прѣговори трѣбва да се водятъ изцѣло и задружно съ всички съюзници. Турскитѣ прѣдставители се съгласиха на това.

Относно Критъ турското прѣдложение гласи: понеже островътъ е подъ покровителството на великитѣ сили, би трѣбвало да се иска тѣхното мнѣние прѣди да се вземе всѣко рѣшение. На това съюзнитѣ делегати отговориха, че това е работа, която интересува само Турция и силитѣ, но че по-късно и съюзницитѣ ще се обърнатъ къмъ силитѣ, а засега тѣ искатъ Турция да изостави всички свои права на Критъ. Относно другитѣ бѣломорски острови, турскитѣ прѣдставители застъпиха становището, че не могатъ да отстъпятъ нито единъ отъ тѣхъ, защото тѣзи острови спадали къмъ Мала Азия. Съюзнишкитѣ прѣдставители отговориха, че настояватъ за отстъпването на островитѣ.

Когато се разискваше въпроса за Одринско, балканскитѣ пълномощници заявиха, че турското загатване за оправяне на границата е много смѣтно и неопрѣдѣлено и поискаха отъ турцитѣ да донесатъ въ идното заседание карта, по която да покажатъ прѣдлаганата граница. Рещидъ паша каза, че щѣлъ да получи нови наставления отъ Цариградъ. Съюзнишкитѣ делегати одобриха турското прѣдложение относно Албания.

Слѣдъ едно почти четиричасово заседание, конференцията се отложи до въ петъкъ слѣдъ обѣдъ. Вѣрва се, че е постигнатъ значителенъ напредъкъ.